

200609228/1.

Datum uitspraak: 21 mei 2007

**AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK**

**Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:**

**de Minister van Justitie,
appellant,**

**tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/14100 van de rechtbank
's-Gravenhage van 13 november 2006 in het geding tussen:**

en

de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 9 maart 2006 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister) de aan _____ (hierna: de vreemdeling) verleende verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd ingetrokken. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 13 november 2006, verzonden op 23 november 2006, heeft de rechtbank 's-Gravenhage het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard en dat besluit vernietigd. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 21 december 2006, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 10 januari 2007 heeft de vreemdeling een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. De minister dient op na te melden wijze in de proceskosten te worden veroordeeld.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. bevestigt de aangevallen uitspraak;
- II. veroordeelt de Staatssecretaris van Justitie tot vergoeding van bij de vreemdeling in verband met de behandeling van het hoger beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 322,00 (zegge: driehonderdtweeëntwintig euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand; het dient door de Staat der Nederlanden (het Ministerie van Justitie) aan de vreemdeling onder vermelding van het zaaknummer te worden betaald.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, Voorzitter, en mr. B. van Wagtendonk en mr. R. van der Spoel, Leden, in tegenwoordigheid van mr. P.A.M.J. Graat, ambtenaar van Staat.

w.g. Lubberdink
Voorzitter

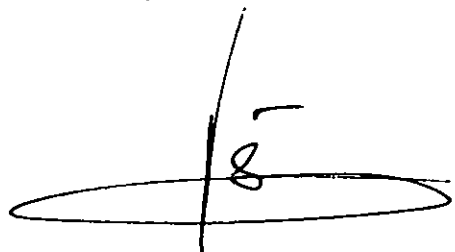
w.g. Graat
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 21 mei 2007

307
Verzonden:

21 MEI 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

Rechtbank 's-Gravenhage
sector bestuursrecht
vreemdelingenkamer, meervoudige kamer

UITSpraak
ingevolge artikel 8:77 Algemene wet bestuursrecht

Reg.nr : AWB 06/14100 ONBDN

Inzake : eiser, woonplaats kiezende ten kantore van zijn
gemachtigde, mr. M.J. van Basten Batenburg, advocaat te 's-
Gravenhage,

tegen : de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie, verweerder,
gemachtigde mr. S. Gobardhan, advocaat te Den Haag.

I. PROCESVERLOOP

1. Eiser heeft gesteld te zijn geboren op en de Afghaanse nationaliteit te bezitten. Hij verblijft als vreemdeling in Nederland.

Op 3 maart 1998 heeft hij een aanvraag ingediend om toelating als vluchteling. Bij besluit van 18 februari 1999 is, met ingang van 3 maart 1998, aan eiser een voorwaardelijke vergunning tot verblijf verleend. Eiser is met ingang van 3 maart 2001 in het bezit gesteld van een vergunning tot verblijf zonder beperkingen.

2. Verweerder heeft op 13 september 2002 eiser schriftelijk mededeling gedaan van het voornemen zijn verblijfsvergunning in te trekken. Eiser heeft zijn zienswijze op deze mededeling schriftelijk naar voren gebracht. Op 13 januari 2003 is eiser in de gelegenheid gesteld om ingevolge artikel 41, tweede lid, te worden gehoord en zijn zienswijze toe te lichten. Bij besluit van 29 januari 2003 heeft verweerder eisers verblijfsvergunning ingetrokken. Op 24 februari 2003 heeft eiser tegen dit besluit beroep ingesteld. Bij uitspraak van deze rechtbank, zittingsplaats Haarlem, van 12 mei 2004 is het beroep gegrond verklaard en het besluit van 29 januari 2003 vernietigd.

Op 2 november 2005 is opnieuw aan eiser meegedeeld gemaakt dat het voornemen bestaat om de aan eiser verleende verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd in te trekken. Eiser heeft zijn zienswijze op deze mededeling schriftelijk naar voren gebracht. Bij besluit van 9 maart 2006 heeft verweerder eisers verblijfsvergunning ingetrokken.

3. Bij schrijven van 17 maart 2006 heeft eiser tegen dit besluit een beroepschrift ingediend bij de rechtbank.

4. Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken ingezonden en een verweerschrift ingediend.

5. De openbare behandeling van het beroep heeft plaatsgevonden op 28 oktober 2006. Eiser is aldaar in persoon verschenen, bijgestaan door zijn

gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door zijn gemachtigde. Tevens was ter zitting aanwezig F. Flippo-Wassa, tolk Dari.

II. OVERWEGINGEN

1. In dit geding dient te worden beoordeeld of het bestreden besluit in het licht van de daartegen aangedragen beroepsgronden de toetsing aan geschreven en ongeschreven rechtsregels kan doorstaan.

2. Verweerder heeft met verwijzing naar het bepaalde in artikel 35, eerste lid, aanhef en onder a, Vw 2000, eisers verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd ingetrokken. Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat hij ondanks de uitspraak van deze rechtbank, zittingsplaats Haarlem bevoegd blijft over te gaan tot intrekking van de aan eiser verleende verblijfsvergunning. De bevoegdheid is van openbare orde. Voor zover van formele rechtskracht wordt uitgegaan, kan deze rechtskracht wegens zeer uitzonderlijke omstandigheden worden doorbroken. Eiser heeft als gevolg van de eerdere uitspraak van de rechtbank een niet bestaande verblijfsvergunning toegekend gekregen. Aan de opdracht van de rechtbank Haarlem om de vergunning van eiser aan te merken als een verblijfsvergunning onbepaalde tijd als bedoeld in artikel 115, vierde lid, Vw 2000, kan de minister niet de door de rechtbank beoogde gevolgen verbinden, namelijk het hebben van rechtmatig verblijf.

3. Samengevat heeft eiser in beroep primair aangevoerd dat er geen grondslag is om de aan hem verleende vergunning tot verblijf zonder beperkingen in te trekken. De rechter heeft negatief geoordeeld over de vraag of de aan eiser verleende verblijfsvergunning kan worden ingetrokken. Er is geen hoger beroep ingesteld. Dat de Raad van State eind 2004 een uitspraak heeft gedaan die volgens verweerder een ander licht op de juridische kwestie werpt, doet aan het voorgaande niet af. Het bestuursorgaan mag niet dezelfde materie tot voorwerp van geschil maken. Subsidiair is aangevoerd dat de feiten en verklaringen die aan de intrekking ten grondslag zijn gelegd die intrekking niet rechtvaardigen.

4.1 De rechtbank stelt vast dat deze rechtbank, zittingsplaats Haarlem, in de uitspraak van 12 mei 2004 uitdrukkelijk en zonder voorbehoud heeft geoordeeld dat de op 3 maart 2001 aan eiser verleende vergunning tot verblijf zonder beperkingen op het moment van inwerkingtreding van de Vw 2000 per 1 april 2001, ingevolge artikel 115, vierde lid, van die wet van rechtswege is aangemerkt als een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd en dat de in artikel 35 van die wet genoemde intrekkinggronden om die reden toepassing missen, zodat verweerder de aan eiser verleende vergunning niet op grond van dit artikel heeft kunnen intrekken. De rechtbank heeft het intrekkingbesluit van 29 januari 2003 vernietigd. Tegen die uitspraak is geen hoger beroep ingesteld.

In het thans bestreden besluit van 9 maart 2006 heeft verweerder de op 3 maart 2001 verleende vergunning opnieuw ingetrokken op grond van artikel 35, eerste lid, aanhef en onder a, Vw 2000. Verweerder stelt zich opnieuw op het standpunt dat op grond van de verklaringen van eiser er ernstige redenen zijn te veronderstellen dat eiser verantwoordelijk is te houden voor handelingen als bedoeld in artikel 1(F) van het Vluchtelingenverdrag.

Verweerder heeft voorts betoogd dat de door hem in het intrekkingbesluit van 29 januari 2003 gehuldigde rechtsopvatting dat de aan eiser verleende vergunning na inwerkingtreding van de Vw 2000 aan te merken is als een vergunning tot verblijf op asielgerelateerde gronden als bedoeld in artikel 33 en verweerder derhalve ingevolge artikel 35 bevoegd is dit besluit in te trekken blijktens een uitspraak van

22 december 2004 (JV 2005, 77) van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (ABRS) is bevestigd.

4.2 De rechtbank overweegt dat verweerder tegen de uitspraak van 12 mei 2004 geen hoger beroep heeft ingesteld zodat de daarin vervatte beslissing van de rechtbank dat verweerder niet bevoegd is de vergunning van eiser in te trekken gezag van gewijsde heeft. Het beginsel van de rechtszekerheid brengt mee dat verweerder zijn bevoegdheid tot intrekking van de vergunning van eiser niet opnieuw kan aanwenden zonder dat sprake is van nieuwe feiten en omstandigheden. Dergelijke feiten en omstandigheden zijn echter niet aangevoerd. Voor zover verweerder het standpunt heeft willen bepleiten dat het gezag van gewijsde als regel van openbare orde moet wijken als een andere bepaling van openbare orde in het geding is, zoals de bevoegdheid van het bestuursorgaan, ziet de rechtbank voor de juistheid van die stelling geen steun in de rechtspraak (bijvoorbeeld ABRS 11 december 2002, AB 2003,64) en evenmin voor een situatie als de onderhavige.

4.3 Ten aanzien van het standpunt van verweerder dat hij aan de opdracht in de uitspraak van deze rechtbank, zittingsplaats Haarlem, om de vergunning van eiser aan te merken als een verblijfsvergunning onbepaalde tijd als bedoeld in artikel 115, vierde lid, Vw 2000 niet de door de rechtbank beoogde gevolgen kan verbinden, te weten het hebben van rechtmatig verblijf, merkt de rechtbank het volgende op. In het dictum van de uitspraak van 12 mei 2004 is volstaan met vernietiging van het intrekkingbesluit. Verweerder wordt niet opgedragen een nieuwe beslissing te nemen. Aangezien de aan eiser verleende vergunning na inwerkingtreding van de Vw 2000 wordt aangemerkt als een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd, als bedoeld in artikel 33 Vw 2000, kan eiser aan de hem verleende verblijfsvergunning de rechten ontleen die daaraan ingevolge artikel 33 Vw zijn verbonden. Het nemen van een nieuw besluit is derhalve niet aan de orde.

4.4 Nu de rechtbank heeft overwogen dat het besluit op formele gronden geen stand kan houden, komt zij aan een bespreking van de subsidiair aangevoerde argumenten niet toe.

5. Op grond van het vorenstaande is de conclusie van de rechtbank dat het bestreden besluit is genomen in strijd met het beginsel van rechtszekerheid en dient te worden vernietigd onder gegrondverklaring van het beroep.

6. De rechtbank ziet in dit geval aanleiding verweerder met toepassing van artikel 8:75, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) te veroordelen in de kosten die eiser in verband met de behandeling van het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken. Deze kosten zijn op voet van het bepaalde in het Besluit proceskosten bestuursrecht vastgesteld op € 644,- (1 punt voor het beroepschrift en 1 punt voor het verschijnen ter zitting met een waarde per punt van € 322,- en een wegingsfactor 1). Aangezien ten behoeve van eiser een toevoeging is verleend krachtens de Wet op de rechtsbijstand, dient ingevolge artikel 8:75, tweede lid, van de Awb de betaling aan de griffier te geschieden.

Reg. Nr. AWB 06/14100 ONBDN

4

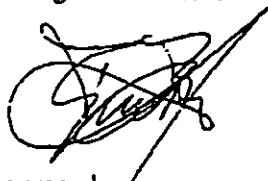
III. BESLISSING

De rechtbank 's-Gravenhage,

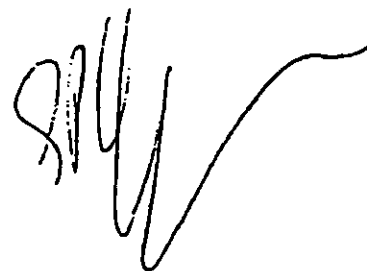
RECHT DOENDE:

1. verklaart het beroep gegrond;
2. vernietigt het bestreden besluit;
3. veroordeelt verweerder in de proceskosten ad € 644,- onder aanwijzing van de Staat der Nederlanden (Ministerie van Justitie) als rechtspersoon die deze kosten dient te vergoeden en aan de griffier dient te betalen;

Aldus gedaan door mr. G.P. Kleijn, voorzitter en mr. C.C. de Rijke-Maas en mr. T.L. Bellekom en in het openbaar uitgesproken op 13 november 2006, in tegenwoordigheid van drs. F.J.M. van den Berg als griffier.

afschrift verzonden op:

23 NOV 2006

RECHTSMIDDEL

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State.

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na de verzending van de uitspraak door de griffier.

Bij het beroepschrift dient een kopie van deze uitspraak te worden overgelegd. Het beroepschrift dient een of meer grieven tegen de uitspraak van de rechtbank te bevatten en moet worden geadresseerd aan de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC Den Haag. (Nadere informatie www.raadvanstate.nl)

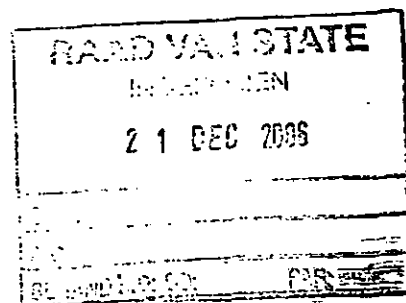
Voor copie conform
De griffier van de rechtbank 's-Gravenhage

Justitie

Immigratie- en Naturalisatiedienst

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
Vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500 EA's-GRAVENHAGE

Hoger beroepschrift

vreemdelingenzaken

Van:
de Minister van Justitie
te 's-Gravenhage,
appellant,
gemachtigde: mr. D.S. van Asperen,
ambtenaar ten departemente

Tegen:
de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage,
zitting houdende te 's-Gravenhage
van 21 december 2006
met kenmerk Awb 06/14100

Inzake:

met kenmerk 9803.02.2192,
aan te duiden als verweerder,
gemachtigde: mr. M.J. van Basten Batenburg,
advocaat te 's-Gravenhage

Proces

Procesvertegenwoordiging

Bordewijklaan 82
2591 XR Den Haag

Postbus 30120
2500 GC Den Haag

Mr. D.S. van Asperen
070 3709427

1 Inleiding

De Minister komt in hoger beroep van de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zitting houdende te 's-Gravenhage van 13 november 2006, verzonden op 23 november 2006, met kenmerk Awb 06/14100 (*productie D*), in welke zaak de rechtbank het beroep tegen de beschikking van 9 maart 2006 gegrond heeft verklaard, deze beschikking heeft vernietigd en de Minister in de proceskosten heeft veroordeeld.

2 Achtergronden

- 2.1 Op 3 maart 1998 heeft verweerder een aanvraag tot toelating als vluchteling ingediend. Bij beschikking van 18 februari 1999 is aan verweerder een voorwaardelijke vergunning tot verblijf verleend. Met ingang van 3 maart 2001 is verweerder in het bezit gesteld van een vergunning tot verblijf zonder beperkingen. Deze vergunning heeft de Minister in het kader van de inwerkingtreding van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw) aangemerkt als een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd.
- 2.2 Bij besluit van 29 januari 2003 heeft de Minister de verblijfsvergunning van verweerder ingetrokken. Het beroep van verweerder van 24 februari 2003 is bij uitspraak van 12 mei 2004 gegrond verklaard en het besluit van 29 januari 2003 is vernietigd.
- 2.3 De Minister heeft op 2 november 2005 medegedeeld dat het voornemen bestaat om de verblijfsvergunning van verweerder in te trekken. Bij besluit van 9 maart 2006 heeft de Minister de verblijfsvergunning ingetrokken.
- 2.4 Bij de thans bestreden uitspraak heeft de rechtbank het daartegen door verweerder ingestelde beroep gegrond verklaard.

3 Grieven

Grief 1

- 3.1 Ten onrechte overweegt de rechtbank in rechtsoverweging 4.2 op pagina 3 van de bestreden uitspraak:

"De rechtbank overweegt dat verweerder tegen de uitspraak van 12 mei 2004 geen hoger beroep heeft ingesteld zodat de daarin vervatte beslissing van de rechtbank dat verweerder niet bevoegd is de vergunning van eiser in te trekken gezag van gewijsde heeft. Het beginsel van de rechtszekerheid brengt mee dat verweerder zijn bevoegdheid tot intrekking van de vergunning van eiser niet opnieuw kan aanwenden zonder dat sprake is van nieuwe feiten en omstandigheden. Dergelijke feiten en omstandigheden zijn echter niet aangevoerd. Voor zover verweerder het standpunt heeft willen bepleiten dat het gezag van gewijsde als regel van openbare orde moet wijken als een andere bepaling van openbare orde in het geding is, zoals de bevoegdheid van het bestuursorgaan, ziet de rechtbank voor de juistheid van die stelling geen steun in de rechtspraak (bijvoorbeeld ABRS 11 december 2002, AB 2003,64) en evenmin voor een situatie als de onderhavige."

Grief 2

- 3.2 Ten onrechte overweegt de rechtbank in rechtsoverweging 4.3 op pagina 3 van de bestreden uitspraak:

"Ten aanzien van het standpunt van verweerder dat hij aan de opdracht in de uitspraak van deze rechtbank, zittingsplaats Haarlem, om de vergunning van eiser aan te merken als een verblijfsvergunning onbepaalde tijd als bedoeld in artikel 115, vierde lid, Vw 2000 niet de door de rechtbank

beoogde gevolgen kan verbinden, te weten het hebben van rechtmatig verblijf, merkt de rechtbank het volgende op. In het dictum van de uitspraak van 12 mei 2004 is volstaan met vernietiging van het Intrekkingsbesluit. Verweerder wordt niet opgedragen een nieuwe beslissing te nemen. Aangezien de aan eiser verleende vergunning voor onbepaalde tijd, als bedoeld in artikel 33 Vw 2000, wordt aangemerkt als een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd, als bedoeld in artikel 33 Vw 2000, kan eiser aan de hem verleende verblijfsvergunning de rechten ontdenen die daaraan ingevolge artikel 33 Vw zijn verbonden. Het nemen van een nieuw besluit is derhalve niet aan de orde."

- 3.3. Op de hiervoor genoemde en bestreden overwegingen van de rechtbank berusten de rechtsoverwegingen 4.4, 5 en 6 op pagina 3. Gegrondbevinding van de hiervoor geformuleerde grieven tast ook de geldigheid van deze rechtsoverwegingen aan.

4 Toelichting op de grieven

Ad grief 1 en 2

- 4.1 Berusting in een uitspraak van de rechtbank brengt in beginsel met zich mee dat aan de uitspraak uitvoering dient te worden gegeven. Deze regel leidt echter uitzondering indien een uitspraak onuitvoerbaar is.

Zie:

-AbRS, 10 december 2004, 200408738/1, JV 2005/58

Die uitzondering doet zich hier voor. Ondanks dat de Minister in de uitspraak van de rechtbank Haarlem van 12 mei 2004 heeft berust, is de Minister niet gehouden uitvoering te geven aan die uitspraak nu de uitspraak onuitvoerbaar is. Ten aanzien van die onuitvoerbaarheid is het volgende van belang.

- 4.2 Ingevolge artikel 115, eerste lid, van de Vw wordt een op het tijdstip van inwerkingtreding van deze wet geldige verblijfstitel op dat tijdstip met inachtneming van het tweede tot en met zevende lid van rechtswege aangemerkt als een verblijfsvergunning op grond van die wet. Ingevolge het vierde lid wordt een vergunning tot verblijf zonder beperkingen aangemerkt als een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd.

Uit het eerste lid van artikel 115 van de Vw vloeit, naar bevestigd wordt in de Memorie van Toelichting (Kamerstukken II 1998-1999, 26 732, nr. 3, p. 92), voort dat met het in dit artikel neergelegde overgangsrecht niet is beoogd zelfstandige, derhalve uitsluitend op het overgangsrecht gebaseerde, verblijfstitels te scheppen, doch om de onder oud recht verkregen verblijfstitels zo snel mogelijk om te zetten in verblijfsvergunningen op grond van de Vw op een zodanige wijze dat de materiële rechtspositie van betrokkenen in beginsel niet wijzigt. De in artikel 115, vierde lid, van de Vw neergelegde bepaling moet dan ook zo worden begrepen dat een vergunning tot verblijf zonder beperkingen wordt omgezet in een elders in de Vw voorziene en geregelde verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd en niet in een door die overgangsbepaling zelf in het leven geroepen verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd, waarop de bepalingen van afdeling 4.2 noch die van afdeling 3.2 van die wet van toepassing zijn.

- 4.3 De Vw onderscheidt twee verblijfsvergunningen voor onbepaalde tijd, de verblijfsvergunning regulier, als bedoeld in artikel 20, en de verblijfsvergunning asiel, als bedoeld in artikel 33. Uit het voorgaande volgt dat een vergunning tot verblijf zonder beperkingen van rechtswege is omgezet in één van die verblijfsvergunningen. In artikel 115, vierde lid, van

de Vw is echter, anders dan in het derde, vijfde en zevende lid van dat wetsartikel, geen verwijzing naar artikel 20 dan wel artikel 33 opgenomen. Dit betekent dat in voorkomende gevallen aan de hand van de gronden waarop onder oud recht de titel is verleend, moet worden bezien in welke van de beide verblijfsvergunningen voor onbepaalde tijd die het nieuwe recht kent, de oude titel ingevolge artikel 115 van de Vw van rechtswege is omgezet, indien een vergunning tot verblijf zonder beperkingen is verleend op asielgerelateerde gronden, wordt zij ingevolge artikel 115, vierde lid, van de Vw aangemerkt als een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd, als bedoeld in artikel 33 van de Vw, en indien zij is verleend op reguliere gronden als een verblijfsvergunning regulier voor onbepaalde tijd, als bedoeld in artikel 20 van die wet.

- 4.4 De staatssecretaris heeft verweerder een vergunning tot verblijf zonder beperkingen verleend, nadat hij drie jaar in het bezit was geweest van een voorwaardelijke vergunning tot verblijf. Derhalve heeft de staatssecretaris de vergunning tot verblijf zonder beperkingen verleend op asielgerelateerde gronden, hetgeen met zich brengt dat die vergunning na de inwerkingtreding van de Vw wordt aangemerkt als een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd, als bedoeld in artikel 33 van de Vw.

Vgl:

AbRS, 22 december 2004, 200406866/1, JV 2005/77

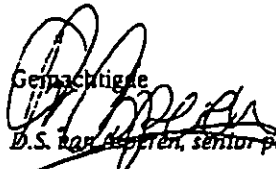
- 4.5 De rechtbank heeft in de uitspraak van 12 mei 2004, in strijd met het vorenstaande, geoordeeld dat de verblijfsvergunning van verweerder niet als een vergunning als bedoeld in artikel 33 Vw (asiel onbepaalde tijd), noch als een vergunning als bedoeld in artikel 20 Vw (regulier onbepaalde tijd) kan worden aangemerkt. Deze vergunning kan hooguit worden aangemerkt als een verblijfsvergunning onbepaalde tijd met als basis artikel 115, vierde lid Vw, aldus de rechtbank. Aangezien de rechtbank voorts heeft geoordeeld dat artikel 35 Vw in deze toepassing mist, zou de Minister bij berusting in deze uitspraak genoodzaakt zijn verweerder een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd te verlenen. Zoals blijkt uit het vorenstaande biedt de Vw geen basis voor het verlenen van een dergelijke verblijfsvergunning. Eerdergenoemde uitspraak zou er evenwel toe leiden dat verweerder in het bezit zou moeten worden gesteld van een dergelijke verblijfsvergunning. Dit maakt de uitspraak van de rechtbank Haarlem onuitvoerbaar. Om die reden is de Minister niet gehouden uitvoering te geven aan de uitspraak. De rechtbank heeft dit miskend.
- 4.6 De Minister heeft in het bestreden besluit uiteengezet dat en waarom de aan verweerder verleende verblijfsvergunning wordt aangemerkt als een verblijfsvergunning onbepaalde tijd asiel. De rechtbank is hier ten onrechte aan voorbij gegaan.

5 Conclusie

De Minister concludeert tot gegrondverklaring van het hoger beroep.
vernietiging van de bestreden uitspraak en ongegrondverklaring van het
door verweerder tegen het besluit van 9 maart 2006 ingestelde beroep.

Den Haag, 21 december 2006

Gepachtigde

D.S. van der Pijl, senior procesvertegenwoordiger

Ministerie van Justitie
Immigratie- en Naturalisatiedienst
Proces Procesvertegenwoordiging
Vestiging Den Haag
Postbus 30120
2500 GC Den Haag
telefoon 070 370 9427 / 070-779 5427